

Sygn. akt: O/OSD/6/2012

POSTANOWIENIE**Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]
z dnia [REDACTED]**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]
w składzie:

Przewodniczący: S OSD Piotr Kodymow

Sędziowie: S OSD Ewa Krzysztoporska (sprawozdawca)

S OSD Izabela Kozłowska

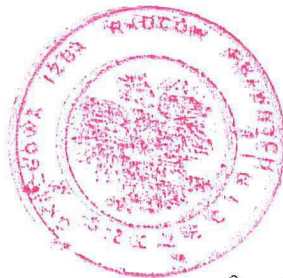
Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu [REDACTED] r. zażalenia Pana [REDACTED]
[REDACTED] z dnia [REDACTED] na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej
Izb Radców Prawnych w [REDACTED] z dnia [REDACTED] r., sygn. akt [REDACTED] o
umorzeniu dochodzenia wobec radcy prawnego [REDACTED] wpisanego na listę
radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDACTED]

na podstawie art. 329 § 1 i art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹
ustawy z dnia z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanawia

- 1) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
- 2) kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDACTED]

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia [REDAKTOWANO] r. Rzecznik Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] umorzył dochodzenie prowadzone wobec radcy prawnego [REDAKTOWANO] wpisanego na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANO]. Postępowanie Rzecznika wywołane zostało skargą [REDAKTOWANO] wniesioną dnia [REDAKTOWANO]. W skardze sformułowanych zostało kilka zarzutów. W odniesieniu do części z nich, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarny - prowadzący postępowanie w imieniu Rzecznika Dyscyplinarnego - odmówił wszczęcia postępowania, natomiast w odniesieniu do dwóch wszczął dochodzenie. Umorzone postępowanie obejmowało zarzut:

- 1) reprezentowania przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] w procesie z jego powództwa przeciwko skarżącemu, powadzonym przez Sąd [REDAKTOWANO] pod sygn. akt [REDAKTOWANO] w sytuacji, gdy wcześniej radca prawny [REDAKTOWANO] świadczył obsługę prawną na rzecz [REDAKTOWANO] której współnikiem był skarżący, czyli naruszenia etycznego obowiązku powstrzymywania się przez radcę prawnego od świadczenia pomocy prawnej w danej sprawie albo w sprawie z nią związanej oraz w sytuacji, gdy był w bliskich stosunkach z przeciwnikiem mocodawcy, tj. o czyn z art. 22 ust.1 lit. a w zbiegu z art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Racy Prawnego w związku z art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęciu dochodzenia z dnia [REDAKTOWANO] (k-102);
- 2) nakłaniania przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] świadka [REDAKTOWANO] do zmiany zeznań w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO] w toczącym się postępowaniu sądowym o sygn. akt [REDAKTOWANO] przed Sądem [REDAKTOWANO], czyli naruszenia etycznego obowiązku dbania o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych oraz zachowania naruszającego powagę sądu tj. o czyn z art. 6 ust. 2 w zbiegu z art. 11 ust. 2, art.19 i art. 30 Kodeksu Etyki Racy Prawnego w związku z art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęciu dochodzenia z dnia [REDAKTOWANO] (k-133).

W skardze z dnia [REDAKTOWANO] r. Pan [REDAKTOWANO] podniósł m.in., że radca prawny [REDAKTOWANO] naruszył nakaz unikania konfliktu interesów w okoliczności, gdy realizując egzekucję z weksla *rzekomo wystawionego przez współników spółki [REDAKTOWANO] z okresu, gdy pełnomocnikiem współników był właśnie mec. [REDAKTOWANO] a więc w okoliczności, gdy występuje przeciwko byłym współnikom*. Ponadto zarzucił, że radca prawny, w trakcie rozprawy sądowej stosując pytania opisowe, nakłonił świadka – swoją byłą i obecną klientkę - do zmiany zeznań.

W odpowiedzi na zarzuty radca prawny - w piśmie z dnia [REDAKTOWANO] - złożył wyjaśnienie odnośnie zarzutu naruszania nakazu unikania konfliktu interesów oświadczając, że nigdy nie uczestniczył w zdarzeniach gospodarczych skarżącego, nie był jego pełnomocnikiem i nie zmienia tego faktu okoliczność, iż radca prawny uczestniczył w czynnościach związanych z rejestracją [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] nawet w sytuacji, gdyby skarżący był współnikiem, członkiem organów tej spółki lub jej pracownikiem. Ponadto wskazał, że składając oświadczenia wobec [REDAKTOWANO] nigdy nie działał w imieniu własnym i na swoją rzecz, lecz zawsze w imieniu [REDAKTOWANO] i na jego rzecz.

W toku dochodzenia Z-a Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził czynności i dowody w sprawie. Na ich podstawie ustalił następujący stan faktyczny.

W okresie od [REDAKTOWANO] do [REDAKTOWANO] w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w [REDAKTOWANO] wpisana była spółka [REDAKTOWANO]. Wspólnikami spółki w różnym okresie byli: [REDAKTOWANO]

Na przełomie [REDAKTOWANO] radca prawny [REDAKTOWANO] świadczył pomoc prawną *ad hoc* na rzecz spółki [REDAKTOWANO]. Przy czym pomoc prawna na rzecz [REDAKTOWANO] świadczona była w ścisłym powiązaniu z osobą Pan [REDAKTOWANO]. W tym też okresie Pan [REDAKTOWANO]

██████████ podpisali 10 weksli *in blanco*, jako zabezpieczenie wobec ██████████ w związku z dofinansowaniem przez niego i jego żonę transakcji handlowych spółki ██████████. Przy podpisywaniu weksli nie był obecny radca Prawny ██████████. Dnia ██████████ r. ██████████ udzielił ██████████ pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania go w sprawie przeciwko ██████████ oraz przekazał wypełniony weksel podpisany przez ██████████ i ██████████ oraz ██████████. Weksel opatrzony był datą wystawienia ██████████ i wypełniony ██████████. Radca prawny wezwał ██████████ do dobrowolnej zapłaty należności, a następnie dnia ██████████ w imieniu ██████████ wniósł pozew o zapłatę przeciwko ██████████. Skarżący odmówił zapłaty, zakwestionował autentyczność swojego podpisu na wekslu oraz zarzucił radcy prawnemu wykorzystywanie informacji pozyskanych od niego, jako swego mocodawcy. W toku dochodzenia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, na podstawie zeznań ██████████ świadka ██████████ ██████████ że - co prawda – radca prawny wystawiał faktury na rzecz spółki ██████████. Jednakże Z-ca Rzecznika uznał, iż tylko z tego faktu nie można wywodzić, że występując później przeciwko jednemu ze współników tej spółki, radca prawny dopuścił się naruszenia art. 22 ust.1 lit a w zbiegu z art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a więc nakazu unikania konfliktu interesu. Zarzut taki bowiem mógłby powstać jedynie w sytuacji, gdyby z przeprowadzonych dowodów wynikało, że radca prawny udzielał pomocy prawnej wystawcom weksla w związku z jego wystawieniem lub stosunkiem prawnym, który ten weksel miał zabezpieczać. Jednak takich okoliczności w toku postępowania nie potwierdzono. Ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwolił przyjąć, by radca prawny ██████████ świadczył na rzecz ██████████ ██████████ oraz ██████████ pomoc prawną w związku z wystawieniem weksla na podstawie, którego wszczął w imieniu ██████████ postępowanie sądowe. W zakresie drugiego zarzutu, Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, na podstawie zeznań świadka ██████████ ██████████ a także ██████████ ustalili, iż nie potwierdził się zarzut sugerowania świadkowi - ██████████ - zmiany zeznań. Uznał, że nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego radcy prawnemu w sytuacji, gdy strona lub jej pełnomocnik procesowy zadaje dodatkowe pytania świadkowi w celu ustalenia stanu faktycznego. W tych okolicznościach Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o umorzeniu postępowania, nie znajdując podstaw do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Postanowienie Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego zaskarżył w całości ██████████ odnosząc się jedynie do zarzutu naruszenia obowiązku unikania konfliktu interesów. Podniósł, że wystąpienie przez radcę prawnego z powództwem przeciwko skarżącemu było związane z rozliczeniami w spółce ██████████ i było jednocześnie opowiedzeniem się po stronie jednego ze współników. Spółka ██████████ nie ma osobowości prawnej, a więc reprezentowana jest solidarnie przez wszystkich współników. Wobec tego - w ocenie skarżącego - świadczenie usługi prawnej na rzecz spółki ██████████ wiązało się ze świadczeniem usługi na rzecz wszystkich jej współników. Według skarżącego, w takiej sytuacji ██████████ nie mógł występować przeciwko jednemu ze współników w imieniu innego, w sprawie rozliczeń spółki, skoro wcześniej świadczył usługi prawne na rzecz spółki, a więc wszystkich współników.

Na posiedzeniu Sądu w dniu ██████████ skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego oraz radca prawny ██████████ wnieśli o utrzymanie jego w mocy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oparł rozstrzygnięcie na następujących rozważaniach.

Zażalenie nie jest zasadne.

Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, w ocenie Sądu, podjął trafną decyzję merytoryczną właściwie przyjmując, że czyny których dotyczyła skarga nie wypełniają znamion czynu określonego w art. 22 ust.1 lit. a w zbiegu z art. 22 ust. 2 oraz art. 6 ust. 2 w zbiegu z art. 11 ust. 2, art. 19 i art. 30 Kodeksu Etyki Racy Prawnego.

Zgodnie z art. 22 ust.1 lit.a i art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny nie może prowadzić sprawy ani udzielić w jakiegokolwiek formie pomocy prawnej, jeżeli udzielił wcześniej stronie przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie, albo w sprawie z nią związanej. Ponadto, radca prawny ma obowiązek powstrzymać się od występowania na rzecz nowego klienta, jeśli istnieje ryzyko naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta lub, jeżeli posiadana przez niego wiedza o sprawach poprzedniego klienta dałaby nowemu klientowi nieuzasadnioną przewagę, w szczególności, gdy wiedza o sprawach innego klienta mogłaby dać jakiegokolwiek korzyści nowemu klientowi. Należy podkreślić, że postanowienie art. 22 ust.1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowi, iż radca prawny ma obowiązek powstrzymania się z wykonywaniem czynności zawodowych nie w każdej sprawie, lecz tylko w tej samej sprawie lub w sprawie z nią związanej. Natomiast zakaz określony w art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego dotyczy jedynie sytuacji, w których występuje ryzyko naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta. Dla dokonania oceny, czy doszło do naruszenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego istotne znaczenie ma dokładne ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego.

Sąd dokonując sprawdzenia prawidłowości postępowania Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdza, że dokonał on prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, a następnie prawidłowo go ocenił.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia nakazu unikania konfliktu interesu, Sąd przede wszystkim stwierdził, że skarżący był współnikiem dwóch spółek [REDAKTOWANE] Jednej, działającej w okresie od dnia [REDAKTOWANE] do dnia [REDAKTOWANE], oraz drugiej, działającej od dnia [REDAKTOWANE] Pierwsza z wymienionych spółek w praktyce nie podjęła działalności, natomiast w drugiej, skarżący był współnikiem faktycznie w okresie od dnia [REDAKTOWANE] a formalnie do dnia [REDAKTOWANE], bowiem wniosek dotyczący wystąpienia [REDAKTOWANE] ze spółki złożony został dopiero w dniu [REDAKTOWANE]

Dowód: - zaświadczenie o zmianie we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia [REDAKTOWANE], k-10;

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia [REDAKTOWANE] wydane przez [REDAKTOWANE] k -165;
- zeznania i wyjaśnienia [REDAKTOWANE] k-77 oraz k-218,
- zeznania [REDAKTOWANE], k- 153.

[REDAKTOWANE] był współnikiem tej spółki do [REDAKTOWANE] natomiast później jej pełnomocnikiem.

Dowód: - zaświadczenie o zmianie we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia [REDAKTOWANE], k-10;

- protokół rozprawy Sądu [REDAKTOWANE] k- 17;
- protokół rozprawy Sądu [REDAKTOWANE] k – 94;
- zeznania [REDAKTOWANE] k- 153;
- zeznania [REDAKTOWANE] k-77.

Na podstawie zeznań świadka [REDAKTOWANE] oraz skarżącego, a także z protokołów rozpraw, które odbyły się przed sądami powszechnymi należy przyjąć, że skarżący, jak i współnicy spółki [REDAKTOWANE] z uwagi na istnienie kilku podmiotów gospodarczych o tej samej nazwie, mylili te podmioty. Na przykład [REDAKTOWANE] na rozprawie toczącej się przed Sądem [REDAKTOWANE] w dniu [REDAKTOWANE] zeznał, że założył wraz z żoną [REDAKTOWANE], podczas gdy z zaświadczeń z ewidencji działalności gospodarczej wynika, że spółka [REDAKTOWANE] została

zarejestrowana w [REDAKT] Natomiast [REDAKT] na rozprawie karnej w dniu [REDAKT] zeznała, że nie wie, czy pożyczki były udzielane na rzecz spółki [REDAKT] czy też spółki [REDAKT]

Dowód: - protokół rozprawy Sądu [REDAKT] sygn. akt [REDAKT]
- protokół rozprawy Sądu [REDAKT] sygn. akt [REDAKT]

Na przełomie roku [REDAKT] wspólnicy spółki [REDAKT] podpisali 10 weksli *in blaco*, jako zabezpieczenie wobec [REDAKT] w związku z dofinansowaniem przez niego i jego żonę transakcji handlowych spółki [REDAKT] W toku postępowania - mimo zgromadzenia obszernego materiału dowodowego w sprawie - Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego nie zdołał ustalić, w jakim terminie weksle te zostały podpisane.

Dowód: -protokół rozprawy Sądu [REDAKT] sygn. akt [REDAKT]
k – 94;
-protokół rozprawy Sądu [REDAKT] sygn. akt [REDAKT]
- zeznania [REDAKT]

Ustalił natomiast, że radca prawny [REDAKT] nie był obecny przy ich podpisywaniu, ani też nie doradzał przy ich wypełnianiu. Ponadto, co przyznaje sam skarżący, podpisanie weksła związane było z działaniem spółki [REDAKT] założonej w [REDAKT] w której skarżący był wspólnikiem faktycznie przez miesiąc.

Dowód: - zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia [REDAKT] wydane przez [REDAKT] k-165;
- zeznania i wyjaśnienia [REDAKT] k-77 oraz k-218,

Dnia [REDAKT] udzielił radcy prawnemu [REDAKT] pełnomocnictwa do reprezentowania go w sprawie przeciwko [REDAKT] z weksla, który został podpisany m.in. przez skarżącego. Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego, że kwestia autentyczności tego weksla nie ma związku z granicami merytorycznymi wyznaczonymi przez postanowienie o wszczęciu dochodzenia. Ważnym natomiast było ustalenie, czy radca prawny świadczył wcześniej pomoc prawną w sprawie wystawienia tego weksla lub w sprawie, którą weksel ten zabezpieczał. Sąd ustalił, że Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z procedurą i w pełnym zakresie. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że radca prawny [REDAKT] świadczył pomoc prawną dla [REDAKT] aczkolwiek postępowanie to nie wykazało, by czynił to w okresie, gdy wspólnikiem tej spółki był skarżący, a nadto, by radca prawny [REDAKT] doradzał skarżącemu w sprawie wystawienia weksla lub w sprawie, którą weksel miał zabezpieczać. Takie ustalenie znajduje dodatkowo potwierdzenie w tym, że skarżący zaprzecza, by podpisywał weksle, na podstawie których radca prawny wszczął następnie postępowanie sądowe w imieniu [REDAKT].
Na posiedzeniu w dniu [REDAKT] radca prawny [REDAKT] oświadczył, że nie miał umowy o obsługę prawną ze spółką [REDAKT] założoną [REDAKT] Natomiast obsługiwał spółki [REDAKT] których udziałowcem był [REDAKT] Wobec tego udzielał czasami porad prawnych [REDAKT] w związku z jego udziałem w innych podmiotach gospodarczych m.in. w spółce [REDAKT] Zaprzeczył jednak, by wystawiał faktury na tę spółkę. Przyznał natomiast, że w pewnym okresie obsługiwał [REDAKT] Przyjmując nawet, że radca prawny [REDAKT] udzielał porad prawnych [REDAKT] nie sposób bezspornie ustalić, na rzecz której ze spółek o nazwie [REDAKT] usługi te były świadczone oraz, czy były to usługi świadczone tylko *ad hoc*, czy też była to stała obsługa prawna, a także w jakim okresie miała miejsce.

Dowód: - zeznania [REDAKT], k- 194
- protokół rozprawy Sądu [REDAKT] k- 17;
- zeznania [REDAKT]
- zeznania [REDAKT]

- zeznania ██████████ k-153.

Zgodnie z art. 5 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego – k.p.k. (Dz. U. Nr 89, poz.555 ze zm.) w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, z.65 ze zm.) nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego prowadząc postępowanie wykorzystał wszelkie istniejące możliwości, by ustalić rzeczywisty stan faktyczny sprawy. Podjął prawidłowe działania, by wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych wyjaśnić i usunąć przez wszechstronną inicjatywę dowodową. Przeprowadził też gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości ustalił, że postępowanie dowodowe nie wykazało, by radca prawny ██████████ naruszył nakaz określony w art. 22 ust. 1 lit a w zbiegu z art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Sąd Dyscyplinarny uznaje to stanowisko za prawidłowe. Istotą odpowiedzialności radcy prawnego z art. 22 ust. 1 lit. a w zbiegu z art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jest, by radca prawny udzielił wcześniej stronie przeciwnej pomocy prawnej w konkretnie określonej sprawie, albo w sprawie z nią bezpośrednio związanej. W ocenie Sądu, w opisanej sprawie, taki fakt nie miał miejsca. Jeżeli nawet radca prawny udzielał pomocy prawnej spółce ██████████ w czasie gdy jej współnikiem był ██████████ to zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że radca prawny ██████████ reprezentujący w ██████████ w sprawie z weksla, świadczył w ██████████, w te samej sprawie pomoc prawną skarżącemu. Tylko bowiem w takiej sytuacji, można byłoby postawić radcy prawnemu zarzut, naruszenia zasady unikania konfliktu interesu polegającym na udzielaniu porad prawnych w tej samej sprawie stronom przeciwnym. Prowadzone przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego postępowanie nie doprowadziło również do ustalenia, iż radca prawny świadcząc pomoc prawną spółce ██████████ powziął od ██████████ tego rodzaju informacje, które miałyby wpływ na prowadzenie sprawy ██████████ o zapłatę z weksla. Z ustaleń tych wynika, że porady prawne, jakie radca prawny ██████████ udzielał spółce ██████████ były związane z udzielaniem porad prawnych ██████████ jako współnikowi, a następnie pełnomocnikowi tej spółki, a nie spółce. W trakcie postępowania dowodowego, Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego nie zdołał udowodnić, że radca prawny ██████████ zawarł ze spółką ██████████ umowę o obsługę prawną i wystawiał jej faktury. Zatem, prawidłowo Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, że brak jest podstaw do postawienia radcy prawnemu zarzutu naruszenia obowiązku powstrzymywania się od występowania na rzecz nowego klienta, jeśli występuje ryzyko naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta. Ponadto, należy podkreślić, że w takiej sytuacji ma zastosowanie ogólna zasada postępowania karnego *in dubio pro reo* , w myśl której wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu nakłaniania świadka do zmiany zeznań, Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i ocenił, że nie dało ono podstaw do stwierdzenia, iż istotnie, w trakcie rozprawy przed Sądem ██████████ w ██████████. radca prawny ██████████ nakłaniał ██████████ do zmiany zeznań. Sam skarżący zeznał bowiem, że *odniósł subiektywne wrażenie, że Pan mecenas chciał wywołać u ██████████ obrazy wcześniej uzgodnione*. Natomiast świadek ██████████ zdecydowanie stwierdził, że radca prawny ██████████ nie wpływał na treść zeznań ██████████ Sąd podziela stanowisko Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego, że nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego w sytuacji, gdy strona zadaje dodatkowe pytania świadkowi w celu ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dowód: - zeznania ██████████ k-146;

- zeznania ██████████ k- 171.

W takiej sytuacji nie sposób przyjąć, że doszło do naruszenia przez radcę prawnego postanowień art. 6 ust. 2 w zbiegu z art. 11 ust. 2, art. 19 i art. 30 Kodeksu Etyki Racy Prawnego, które stanowią, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym, a w szczególności obowiązany jest zawsze

kierować się prawem, nie może brać udziału w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie oraz powinien dbać, aby jego zachowanie nie naruszyło powagi sądu, przed którym występuje, a także o to, aby jego wystąpienia nie naruszały godności osób uczestniczących w postępowaniu.

Stosownie do unormowania zawartego w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, jeżeli czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Jak wynika z powyższych rozważań, Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego trafnie przyjął, iż:

- 1) reprezentowanie [REDAKTOWANE] przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] w sprawie z weksla przeciwko skarżącemu nie stanowi czynu, który zawiera znamiona czynu niezgodnego z normą zawartą w art. 22 ust.1 lit. a w zbiegu z art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Racy Prawnego;
- 2) brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na wpływaniu na zeznania świadka tj. o czyn określony art. 6 ust. 2 w zbiegu z art. 11 ust. 2, art. 19 i art. 30 Kodeksu Etyki Racy Prawnego.

Tym samym Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że zaskarżone postanowienie nie narusza przepisów prawa procesowego.

Mając na uwadze opisane wyżej okoliczności Sąd orzekł jak na wstępie.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Od niniejszego postanowienia nie przysługuje odwołanie.

